

Sygn. akt III UK 183/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt III AUa 114/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w sprawie z odwołania J. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie w przedmiocie prawa do emerytury w obniżonym wieku, oddalił apelację odwołującego się.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na konieczność rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych: (-) czy do okresu pracy w warunkach szczególnych zalicza się okres prowadzenia działalności gospodarczej Wnioskodawcy z zastrzeżeniem, że działalność ta polegała na dalszym świadczeniu pracy o tym samym charakterze, bez pomocy osób trzecich,

w takim samym wymiarze czasu oraz na rzecz tego samego pracodawcy, zaś jedyną przyczyną rozpoczęcia prowadzenia działalności były zmiany w strukturze organizacyjnej przedsiębiorstwa zatrudniającego wnioskodawcę? (-) czy do okresu pracy w warunkach szczególnych należy zaliczyć krótkie okresy świadczenia przez Wnioskodawcę pracy w czasie, gdy przebywał on na urlopie wychowawczym, lecz wykonywał dotychczasową pracę, o niezmienionym zakresie obowiązków, pod stałym nadzorem, w miejscu i czasie wyznaczonym przez ówczesnego pracodawcę?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego

uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Tymczasem skarżący nie określa przepisów prawa, w związku z którymi formułuje zagadnienia prawne. Ponadto sposób sformułowania zagadnień prawnych powoduje, że brak jest istotnego zagadnienia prawnego przedstawionego w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. Niezależnie od powyższego nie jest możliwe uzyskanie ze spornych okresów stażu pracy wystarczającego do wykazania 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Skarżący wskazuje, że w okresie „prowadzenia działalności gospodarczej” w dalszym ciągu świadczył pracę o tym samym charakterze, jednakże nie podniósł w podstawach skargi zarzutu naruszenia art. 22 § 1 i 1¹ k.p. Natomiast przejściowe utrzymanie przywilejów nabywania prawa do wcześniejszej emerytury wyłącznie przez pracowników na podstawie art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst Dz.U. z 2016 r. Nr 887) nie narusza konstytucyjnych zasad równości i sprawiedliwości społecznej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2005 r., I UK 300/04, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 94; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r. I UK 142/04 OSNP 2005 nr 17, poz. 272). Nawet jednak, gdyby uwzględniono ten okres do stażu pracy w warunkach szczególnych, to praca w okresie urlopu wychowawczego nie była świadczona stale, a jej wymiar wskazuje, że nie była to praca w pełnym wymiarze czasu pracy. Samo natomiast formalne pozostawanie w zatrudnieniu w okresie urlopu wychowawczego nie daje podstaw do zaliczenia do okresu

wykonywania pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., I UK 6/14, LEX nr 1511194).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.